І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА



SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: „Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-6740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 78. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 27-го КВІТНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 27, 1972 No. 78. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Середа, 26 квітня 1972

ХОЧА ФЕДЕРАЛЬНИЙ ЗАКОН ЗАБОРОНЯЄ авіяційним корпораціям перевозити безкоштовно кандидатів на сенаторів, конгресменів та ін. урядовців, виявилось, що всі більші летунські лінії перевозять їх у більшості безплатно, заощаджуючи тим особам тисячі долярів. Але представники летунських компаній твердять, що вони допомагають не офіційним виборчим кандидатам, а особам, які їх супроводжують, або організовують їхні виступи.

КЕРІВНИК КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ ЗСА Гос Голл промовляв через комуністичне радіо в Ганої, сказавши, що сучасне бомбардування Північного В'єтнаму „є новим страхітливим злочином американського імперіялізму". Голл очолює делегацію комуністів, яка перебуває у Північному В'єтнамі з 15-го квітня.

НА СУБОТУ 29 КВІТНЯ ДЕЯКІ студентські організації „за мир у В'єтнамі" призначили антивоєнні демонстрації, що мали б відбутися в багатьох містах ЗСА. У Нюйоркському Університеті відбулися наради понад 500 студентських провідників та діячів, які одностайно висловились за тим, щоб у четвер 4-го травня провести студентський страйк проти війни у В'єтнамі, вимагаючи її негайного припинення.

У НЮ ЙОРКУ НА КВІНСІ ПОЛІЦІЯ заарештувала чотирьох осіб, які можливо є причетними до вбивства Конрада Грівеса — головного свідка на процесі проти активности організованих злочинців на Квінсі. Троє з заарештованих, як кажуть, поєднані з „родиною" Карла Гамбіно, хоча й не належать формально до того клану.

НЕҐРИ - ДЕМОНСТРАНТИ В ГАРВАРДІ вже 6-й день перебувають у захопленому ними будинку адміністрації. Вони протестують проти відмови Гарварду продати 683 000 „шерів" Голф Корпорації. Демонстранти кажуть, що це допомагає португальській африканській колонії Анголі, отже Гарвард „підтримує колоніяльну й расову політику".

ПОЛІЦІЯ ДАВНО СЛІДКУЄ ЗА БУДИНКОМ ч. 450 на 58-й вулиці Захід у Ню Йорку, бо господар того дому винаймає його для проституток і різних „підземних" людей. Але поліція не має права заарештувати власника дому, бо він може винаймити кожному, хто про помешкання запитає. Тепер суддя Дін підтримав справу, порушену комишинером поліції Морфі, і вислав до власника дому листа з запитом, чому він не бажає припинити винайм квартир для проституток. Такий лист є ніби формальністю, але вона необхідна для можливого розчищення того притону.

ОБ'ЄДНАНІ НАЦІЇ РІШИЛИ збільшити число своїх обсерваторів на ізраїльсько - ливанському кордоні з 7-ох до 21. Обидві ці держави дали на це свою згоду. Прем'єр Ливану Саеб Салям дійшов теж до порозуміння з лідером палестинських партизанів Ясіром Арафатом, щоб не робити проти Ізраїлю таких випадів з ливанської території, які стягають на неї відплатні дії ізраїльського війська й летунства.

У БАНГЛАДЕШІ СІЛЬСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ ВІДБУДОВУЄ самотужки понищені села, але не має потрібного будівельного матеріялу, ані знаряддя. Допомогу Бангладешеві несуть Індія, Нова Зеляндія, приватні швайцарські й різні інші добродійні організації.

АМЕРИКАНСЬКО - СОВЄТСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ В ГЕЛЬСІНКАХ про обмеження перегонів в атомовому збросінні мають добрі шанси скінчитися успіхом — заявив американський амбасадор у Фінляндії Вал Петерсон. В минулу п'ятницю вернувся з Москви голова совєтської делегації Владимір Сємйонов і нібн привіз доручення — обов'язково дійти з Америкою до порозуміння. Москві буцім-то залежить, щоб під час перебування президента Ніксона в СССР проголосити договорення в справі стратегічної атомової зброї.

МЕШКАНЦІ ПІВНІЧНОЇ ІРЛЯНДІЇ ВТОМЛЕНІ тамошнім терором, бомбуванням і стрілянниною, якій не видно кінця. Північно-ірляндське Товариство за громадянські свободи звернулося з закликом до підпільної Ірляндської Республіканської Армії припинити свою терористичну роботу. Водночас представник британського уряду в Північній Ірляндії Віллям Вайтлов відкинув вимогу протестантських екстремістів, щоб британське військо силою зламало спротив католиків в Лондондеррі. Він заявив, що це тільки довело б до дальшого проливу крови, якого ніхто не хоче.

ГОЛОВОЮ СКОТЛЕНД ЯРДУ В ЛОНДОНІ СТАВ „молодий", бо 55-тирічний Роберт Марк, який негайно заповів поважні реформи у 21.000-членному поліційному апараті: упривілейований дотепер департамент кримінальної інвестигації, якому преса закидала протекціонізм, хабарництво й зловживання інформаціями від підпільного світу, буде зрівняний в правах і прерогативах з усіма іншими відділами. Скотленд Ярд є поліційною установою в метрополітальному обширі Лондону.

МІСТО БОЛЬОНІЯ В ІТАЛІЇ СТОЇТЬ під управлінням комуністів, які ставляться там ніби толерантно до некомуністів і здобули собі признання за зберігання у місті чистоти та за опіку над архітектурними пам'ятками. У протикомуністичній виборчій кампанії використовується тепер п'єсу, яку ставить театр у Больонії: „Інтерпретація Дубчека". Ідеться про період лібералізації режиму в ЧССР за Александра Дубчека та совєтську інвазію до Чехо-Словаччини. Італійські комуністи засудили були ту інвазію.

ІНДІЙСЬКО - ПАКІСТАНСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ ПОЧИНАЮТЬСЯ в цьому тижні і міжнародний світ прикладає до них велику вагу, як до покажчика відносин між великодержавами: за впливи у Південній Азії суперничать ЗСА, Комуністичний Китай і Совєтський Союз.

ОПОЗИЦІЯ В ЯПОНІЇ ВИКОРИСТОВУЄ перекидування з баз в Японії американських літаків і кораблів проти Північного В'єтнаму — для кампанії проти уряду Ейсаку Сато. Йому закидають, що він не протестує проти зловживання базами на японській території. Японську опозицію становлять комуністи, опановані ними робітничі спілки, соціялісти та „ліві" студенти.

З ПЕКІНУ ВИХАЛИ вже лідери американського Сенату: демократ Майкел Менсфілд і республіканець Гю Скотт, які відвідали столицю комуністичного Китаю на запрошення Чжоу Ень-лая. Вони поїхали до Шанхаю...

АСТРОНАВТИ „АПОЛЛО 16" ПІД ЧАС ПОВОРОТУ НА ЗЕМЛЮ ПРОДОВЖУЮТЬ ДОСЛІДИ

Гюстон. — У вівторок 25-го квітня космічний корабель „Аполло 16" з астронавтами капітаном Джоном В. Янґом, полковником Чарлсом М. Дюком та комадором Томасом К. Меттінґлі був ще на 200,000 миль віддалений від Землі у своєму повороті з успішного висаду та дослідів на поверхні Місяця і астронавти продовжували свої досліди космічних просторів. Комадор Томас Меттінґлі вийшов з космічної кабіни і „ходив" майже коміть-головою в космічній порожнечі одну годину, переносячи заінстальовані у „хвості" кабіни фільми із фотознімками поверхні Місяця. Поза кабіною в порожнечі він також перевів досліди на діяння нефільтрованої радіяції на мікроби. В тому ж дні астронавти запалили одну з малих ракет для поправки напрямку їхнього корабля, щоб він увійшов в атмосферу Землі під відповідним кутом. Поворот на Землю передбачений на четвер, 27-го квітня. Того дня о год. 2:16 по полудні будуть відділені модулі командний і службовий, о год. 2:31 командний модуль увійде в атмосферу Землі і в год. 2:44 він осяде на водах Тихого океану в околиці Різдвяного острова.

ГОМФРІ ВИГРАВ У ПРАВИБОРАХ У ПЕНСИЛЬВЕНІЇ, МекҐОВЕРН У МАССАЧУСЕТТСІ

У демократичних правиборах у вівторок 25-го квітня замітну перемогу в стейті Пенсильвенія здобув сенатор Гюберт Г. Гомфрі, а в стейті Массачусетс сен. Джордж МекҐоверн. Згідно з дотеперішніми підрахунками частини відданих голосів в Пенсильвенії, Гомфрі веде перед із 35 відсотками голосів, МекҐоверн і сенатор Едмунд Е. Москі по 22 відсотки, а губернатор Джордж Воллес 18 відсотків. У Массачусетсі перше місце займає сенатор Мек Ґоверн із якими 46 відсотками голосів, сенатор Москі 21 відсоток, губернатор Воллес 10 відсотків і сенатор Гомфрі 8 відсотків. Правибори, як відомо, вибирають стейтових делегатів на конвенції обох великих партій, Республіканської і Демократичної, заявляючись за відповідним кандидатом на партійного кандидата на вибір на президента. Такі правибори відбулися вже в стейтах Віскансин, Ню Гемпшир та інших. Президент Ніксон не має поважного конкурента у виборах республіканського кандидата, а у виборі демократичного кандидата дотеперішні правибори не виявили поважної переваги жадного із кандидатів, хоча виразно вказують на можливість двох головних кандидатів: сенатора Гюберта Гомфрі і сенатора Джорджа МекҐоверна. Сильна початково кандидатура сенатора Москі відсувається на дальший плян і рівночасно здобуває на популярності кандидатура губернатора Воллеса. У правиборах у Пенсильвенії сенатор Гомфрі мав сильну підтримку збоку зорганізованого робітництва, як це виказує вислід тих правиборів у Філядельфії, де сенатор Гомфрі також здобув більшість, хоча там мав велику популярність сенатор Москі.

В Колюмбійському Університеті відбулася сутичка поліції із студентами

Ню Йорк. — Група студентів захопила, на знак протесту проти війни у В'єтнамі, одну з будов Колюмбійського Університету. Коли на подвір'я прибула поліція для наведення ладу, то студенти почали кидати на поліцаїв каміння, пляшки та інші речі. Під час сутички було поранено 4 студентів і одного професора-викладача та сім поліцаїв. Усіх їх відвезли до шпиталю, де їм подали першу допомогу. Як повідомили із шпиталю, ніхто з них не зазнав серйозних поранень. Сутичка припинилася тоді, коли ректор Університету д-р Віллям МекҐілл попрохав капітана поліції, аби він вивів свій відділ з території „кемпусу". Це була перша від 1970 року сутичка демонстрантів з поліцією в Колюмбійському Університеті, при чому більшість студентів не приєдналася до демонстрантів. Того ж вечора, у вівторок 25 квітня, яких 200 студентів знову „захопили" одну з університетських будов, „Гамілтон Голл", а інша група демонструвала поблизу будинку, де живе д-р МекҐілл. У студентському заворушенні в Колюмбії у 1970 році брали участь значно більше студентів, і тоді було заарештовано біля 800 осіб. Деякі студенти в теперішній демонстрації „за мир у В'єтнамі" вигукували образливі слова на адресу ректора д-ра В. МекҐілла.

У Чіле сваряться представники комуністичного Китаю і Української ССР

Сантіяго. — Тут відбувається 3-тя сесія конференції ОН у справах міжнародної торгівлі і розвитку, ЮНКТАД. Один за одним виступають делегати з різних країн. Представники СССР і „соціялістичного блоку" використовують форум ОН для політичних спекуляцій та випадів проти ЗСА. Оригінальним був виступ делегата комуністичного Китаю, який заявив, що Совєтський Союз провадить колоніяльну економічну політику супроти країн-сателітів та в міжнародній торгівлі з країнами, які тільки починають розвивати свою економіку. Проти комуністично - китайського представника делегація СССР висунула „репрезентанта" Української ССР „союзно - республіканського міністра торгівлі УССР" В. Старунського. Він вихваляв допомогу СССР, у тому й України, слаборозвиненим країнам, називав її „безкорисливою" тощо. Він сказав, що „спеціялісти з Української ССР з 1966 по 1970 р. брали участь у спорудженні 190 об'єктів у таких країнах, як Індія, Єгипет, Ірак, Сирія та ін. „Делегат" Української ССР значну частину промови присвятив обвинуваченням комуністичного Китаю в тому, що він „у фальшивому світлі зобразив зовнішньо-економічну політику Совєтського Союзу, принципи і практику торговельно-економічних відносин СССР з країнами, що розвиваються. Ні для кого не секрет, казав В. Старунський — що це — лінія антисовєтчини, свідомих наклепів і недоброзичливости до Совєтського Союзу".

Кіссінджер їздив у тайній місії до Москви

Вашингтон. — Асистент Президента для справ крайової безпеки д-р Генрі Кіссінджер їздив до Москви у тайній місії і перебував там від 20 до 24 квітня ц. р. В офіційному комунікаті сказано, що він конферував з першим секретарем компартії Леонідом Брежнєвим і міністром закордонних справ Андреєм Громиком „про важливі міжнародні проблеми, як також про справи, що стосуються цих двох держав, у приготуванні розмов президента Ніксона з совєтськими лідерами у травні ц. р." Безпосередньо після свого прилету з Москви Кіссінджер склав докладне звідомлення президентові Ніксонові, який від кінця мин. тижня перебував у Кемпі Дейвіда в Меріленді. Пресовий секретар Білого Дому Роналд Зіґлер признав, що свідомо подано до преси, що в нарадах у Кемпі Дейвіда брав участь Кіссінджер, тоді, коли він перебував у Москві, — щоб передчасним виявленням тієї його подорожі не пошкодити цілям місії. Кіссінджер, зустрівшись з журналістами, заявив тільки, що його розмови у Москві були „корисні, одверті й задовільні", але відмовився з'ясувати будь-що ближче. Він ствердив, що він і його совєтські розмовці рішили зберегти тайну. Він відмовився теж скаазти виразно, чи в його розмовах у Москві говорено про В'єтнам, але підкреслив, що була там мова про „важливі міжнародні проблеми", з чого коментатори припускають, що В'єтнам грав там велику ролю. Зате Кіссінджер виразно заперечив, наче б подорож Президента Р. Ніксона стояла була під знаком запиту. Він ствердив, що всі приготування до тієї подорожі відбуваються за заздалегідь устійненим пляном.

ЗСА вертаються на Паризьку „мирову" конференцію про В'єтнам

Вашингтон. — Одночасно у Вашинґтоні й у Сайгоні оприлюднено, що американський і південно-в'єтнамський уряди рішили вернутися на засідання Паризької „мирової" конференції про В'єтнам, яку американська делегація бойкотувала від 23 березня ц. р., на знак протесту проти використовування тієї конференції не для ділових переговорів а для своєї пропаганди і зголошування ультиматів. ЗСА поставили за передумову повороту на конференцію — заяву комуністів, що вони готові поважно преговорювати про мир. Коли 31 березня ц. р. Північний В'єтнам повів масову офензиву проти Південного В'єтнаму, ЗСА заявили, що вони не будуть переговорювати „під загрозою кріса". Але Північний В'єтнам не тільки безпосередньо апелював до Америки вернутися на засідання конференції, але й повів широку дипломатичну акцію, внаслідку якої Франція і Совєти також наполягали на це. Комуністи відмовилися від передумови, що дальші наради конференції можуть відбуватися після того, як ЗСА припинять бомбардування Північного В'єтнаму, а ЗСА не повторили передумови, що комуністи мусять спершу припинити свою офензиву. Засідання Паризької конференції мало відбутися у четвер 2 7квітня ц. р. Пресовий секретар Білого Дому Роналд Зіґлер заявив, що Уряд рішив „дати новий шанс" комуністам переговорювати про замирення. — Тим часом на воєнному фронті ситуація Південного В'єтнаму знову погіршилась. Комуністичні війська здобули всі підступи до провінційної столиці Контуму і передбачувано упадок того міста. Північно,в'єтнамська офензива очевидячки націлена на перерізання впоперек Південного В'єтнаму і не виключено, що комуністам вдасться зробити це. У середущій вирховинній частині Південного В'єтнаму комуністи мають рішучу перевагу й повні успіхи, вони зайняли вже більшість провінцій Контум і Біньлонг.

10 европейських міністрів фінансів радили над монетарною реформою

Рим. — У Римі відбулася дводенна конференція міністрів фінансів 6-ох дотеперішніх членських держав Европейської Економічної Спільноти і 4-ох держав, які в найближчому часі стануть членами тієї могутньої господарської організації. Таким чином у тій конференції взяли участь міністри фінансів Франції, Західньої Німеччини, Італії, Голляніі, Бельгії й Люксембургу, а також Британії, Норвегії, Данії й Ірляндії. Голова конференції, італійський міністер фінансів Еміліо Кольомбо проголосив рішення тих нарад — створити „Групу 20-ох" 'держав, між ними 10 найбільше розвинених і найзаможніших, що їх міністри фінансів перевели б реформу монетарної системи, захитаної минулорічним рішенням Америки — припинити обмін закордонних долярів на золото. Згодом ЗСА підвищили номінальну вартість золота, а цілий ряд держав підвищили вартість своїх валют у реляції до доляра. Між найбільш розвиненими країнами світу є ЗСА, Японія, Британія, Канада, Швеція, Західня Німеччина, Франція, Італія, Голляндія і Бельгія. Дальших 10 держав становитимуть ті країни, які виявляють найбільший поступ господарського розвитку. Ці наради мають величезне значення для економіки в усьому світі.

„Вулворт" знизить ціни на теплі страви

Вашингтон. – Універсальні магазини компанії „Вулворт" повинні знизити ціни на теплі страви, особливо м'ясні, бо в іншому випадку вони будуть притягнені до відповідальности Урядовою Комісією Цін. Комісія ствердила, що „Вулворт" самовільно попідвищував ціни на багато харчових продуктів, найбільше на ті, що вже в готовому вигляді продаються в тих крамницях у „ланчонетах". „Вулворт" повинен повернутись до цін, які були ще перед минулорічним періодом „заморожування цін і заробітків". Комісія Цін наказала також компанії „Симпсон Тімбер", яка продукує баранчче м'ясо, впродовж 24 годин знизити ціну на баранину, на яку було дозволено підвищити ціну тільки до 8 відсотків. Та компанія дістала вказівку повернути впродовж 90 днів гроші, одержані у висліді самовільного підвищення цін на баранину. Голова Комісії Цін Джексон Крейсон повідомив, що споживачі - покупці незабаром одержать видатну полегшу „на мільйони долярів", бо Комісія доведе до зниження штучно роздутих цін деякими продуцентами і продавцями. Речник „Вулворта" вже повідомив, що ціни на готові страви в „ланчонетах" будуть негайно обнижені до рівня, що був ще перед періодом „замороження".

ЦК КПСС не дозволив на 4 дні відпочинку

Київ. — Вся преса в СССР, в тому „Радянська Україна" з 18 квітня, опублікувала наступне повідомлення Совєта міністрів СССР: „У зв'язку з тим, що в цьому році дні відпочинку 29 і 30 квітня передують святковим дням 1 і 2 травня, і, таким чином, у більшості підприємств та організацій було б чотири неробочих днів, Совєт міністрів СССР постановив: 1. Вважати 29 і 30 квітня робочими днями, 2) невикористані робітниками і службовцями два дні відпочинку (29 і 30 квітня 1972 р) приєднати до їх щорічної відпустки з оплатою в тому ж порядку, як і днів відпустки".

ЛЬВІВ БЕЗ ВАНТАЖНИХ АВТОМАШИН

Через занадто велике забруднення повітря і тісноту на вулицях Львова, Міська рада винесла постанову й заборонила переїздити через Львів вантажним автомобілям, за виключенням небагатьох авт такого типу для обслуги міста.

Українці Ню Йорку приготовляються до маніфестації у Вашинґтоні

Ню Йорк. (А. Л.) — В понеділок, 24-го квітня, відбулися тут основуючі сходини Підготовчого Комітету Ню Йорку для зорганізування Маніфестації у Вашинґтоні для оборони нехтованих комуністичним режимом людських прав в Україні. Комітет очолив голова Об'єднаного Комітету — Відділу УККА в Ню Йорку адв. Роман Гуглевич. Новозорганізований Комітет складається з представників чотирьох молодечих та студентських організацій і з представників Об'єднаного Комітету. Заступлені були організації: СУМА, Пласт і Студ. Громада. Щоби запевнити більшу кількість присутніх на Маніфестації - демонстрації, Комітет рішив, що всі старші, які поїдуть автобусами до Вашинґтону, заплатять приблизно три доляри, а студенти та зорганізована молодь лише по одному долярові. Щоби покрити усі кошти, представники рішилися зорганізувати збірки під церквами та збирати фонди на ті листи, які УККА видав на оборону переслідуваних. Комітет звертається до громадянства підтримати цей шляхетній почин та зголошуватися на автобуси або в „Самопомочі", в „Молодому Житті", в ГУ СУМА, „Арді" та в „Сурмі".

У Філядельфії засновано Т-во Прихильників УВУ

Філядельфія. — У вівторок 18 квітня відбулися тут організаційні сходини алюмнів Українського Вільного Університету з метою розгорнення допомогової акції цій однокій в діяспорі українській „Альма Матер". Ціллю зборів було оснування Товариства Прихильників УВУ, яке в майбутньому забезпечило б цій нашій інституції тривку фінансову базу. В програмі зібрання була коротка доповідь д-ра Леоніда Рудницького про осяги і потреби УВУ, вибір управи товариства та рахункове зіставлення д-ра Миколи Ценка з імпрез з нагоди 50-ліття УВУ. Управу Т-ва вибрано в такому складі: проф. Леонід Рудницький з Ля Саль коледжу, проф. Анна Бойцун з Редінг Комюніти коледжу, д-р Микола Ценко, інж. Адріян Горницький та д-р Андрій Шуль з Монтгомері Кавнті Комюніти коледжу. Контрольну Комісію очолив д-р Володимир Везушко та д-р Володимир Бачинський і д-р Ярослав Вернадин — члени. Під час дискусії порушено агато різних проектів: потребу інформацій про УВУ, висилання студентів на літні курси УВУ, можливість перенесення кредитів УВУ до деяких американських університетів та придбання фондів. До співпраці рішено запросити не тільки алюмнів УВУ, але також усіх, що доцінюють вагу УВУ.

Цієї суботи відбудуться у Філядельфії загальні збори Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦ

Філядельфія. — Цієї суботи, 29-го квітня, тут у залі „Тризуб" при 4932 Норт Брод вулиці відбудуться чергові звичайні загальні збори Товариства за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви — інформують підписані за Крайову Управу Т-ва його голова д-р Зиновій Гіль та секретар д-р Роман Навроцький. Збори почнуться о год. 9-ій перед полуднем і в їх програмі передбачено: реєстрація делегатів і гостей від 9 до 10-ої години рано, молитву, покликання почесної і вибір ділової президії, відчитання і прийняття протоколу з попередніх зборів, прийняття нового статуту, звіти з діяльности і дискусія, доповідь інж. С. Процюка, вибір нових керівних органів, Ради Мирян і, вкінці, різні справи, внесии і запити та схвалення резолюцій.

Українці виграли чемпіонат відбиванки в Міннесоті

Міннеаполіс, Мінн. (Л. Р.) В додаток до багатьох досягнень української громади Міннесоти здобуто ще одне — чемпіонат стейту з відбиванки. Дружина українців, яка носить офіційну назву «Ukrainians», здобула перемогу після довгих і завзятих змагань. В склад дружини входять Леонід Рябокінь, капітан дружини, Павло Бреславець, Юрко Геліцінський, Дмитро Димитрій, Володимир Кононів, Мирослав Павлишин, Юрко Пасічник, Олександер Цареградський. Дорога до чемпіонату для українців почалася ще в грудні 1971 року, коли українська дружина в числі 32-ох інших дружин відбиванки почала змагатися за чемпіонат місцевих ліг. Увійшовши в число фіналістів разом з 8 іншими дружинами, українці здобули перемогу, вигравши чемпіонат міста Міннеаполісу. Разом українська дружина виграла 38, а програла лише 2 гри. Після здобуття метрополітального чемпіонату почалися змагання за першенство стейту, до якого стали 9 дружин-чемпіонів окремих округ. І тут українська дружина здобула остаточну перемогу, вигравши найвищий трофей з відбиванки і стала чемпіоном стейту Міннесоти.

30 КВІТНЯ — ЛІТНІЙ ЧАС

Вночі із суботи 29 квітня на неділю 30 квітня треба пересунути стрілку годинника на одну годину вперед. Від неділі вже зобов'язує літній час.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 є міс. За кожну зміну адреси — 25 є. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Легко критикувати...

Секретар скарбу Джон Коннелі виголосив 19 квітня ц. р. велику промову на форумі Американського Товариства редакторів газет у Вашингтоні, в якій затаврував спосіб, як відповідальні американські мужі й часописи підходять до сучасних актуальних проблем в Америці. Він назвав цей підхід „самобичуванням" і закинув критикам Уряду брак міри й справедливости. Критикується, мовляв, усе: шкільництво й податкову систему, бизнес і Церкви, закордонну політику і нібй нехтування бідних. Але чи справді американське лідерство і американські установи такі погані — спитав Коннелі й зразу же відповів: „Погляньте довкола: де у світі народи, які краще харчуються, краще одягаються, мешкають у кращих мешканнях? Де у світі народи з більшою свободою?"

Секретар Коннелі, колишній демократичний губернатор Тексасу, який дотепер не вирікся Демократичної партії, навів конкретний приклад несправедливої й надзвичайно односторонньої критики. Отож, впродовж поверх двогодинного переслухання на сенатській Комісії закордонних справ державного секретаря Вілляма Роджерса ні один сенатор з будь-якої партії не сказав ані слова догани на адресу комуністичного Північного В'єтнаму, зате один одного переліцитовував в атаках проти політики президента Ніксона у В'єтнамі.

Критика — це нероздільна частина демократичного устрою, і хто не визнає права критикувати та користати з критики — той не розуміє суті демократії. Критикувати не вільно в диктаторських системах, і тому вони такі заскорузлі. Але переборщування у критиці створює своєрідну критикоманію, яка вдаряє бумерангом по критиках: бо в демократичній державі неможливо провести чітку розмежувальну лінію між верхівкою і низами, між владою і народом. Тому слушно назвав Джон Коннелі сучасну американську критикоманію опозиції, як самобичування. Він правильно ствердив, що державний апарат на верхах та в низах і окремі ходи державної верхівки потребують критики, щоб поліпшувати їх. Але критика, яка руйнує і підриває державні установи й цілий суспільний лад — жалюгідна і повинна припинитись.

Чотири дні

Рада Міністрів СССР опублікувала 18 квітня постанову, за якою оголосив дні 29 і 30 квітня — суботу й неділю — робітними днями на всій території Совєтського Союзу. Це тому, бо той „кінець тижня" припадає якраз перед так зв. святом першого травня, коли два дні в СССР вільні від праці. Зроблено це для того, щоб трудящі не мали чотирьох днів відпочинку підряд. У постанові цього й не приховано: „У більшості підприємств та організацій буде чотири неробітних дні підряд". Це — знадто довго, зміркували кремлівські диктатори, які без кінця-краю говорять про піклування людиною, братерство, турботу партії про робітників... Занадто довго, бо за чотири дні, вільних від праці, можна не лише трохи відпочити й упорядкувати вдома чи біля дому, а й задуматись над тим, що діється. А діються в 50-річчя совєтської влади невеселі справи: товарів бракує, а на дорогі не вистачає заробітків; режим переслідує людей, особливо ж тих, які мають відвагу ходити до церкви; десь підготовляється великий судовий процес над українською творчою молоддю, задля чого напевно й заарештовано бельгійського туриста українського роду студента Добоша; продовжується русифікаторський натиск імперської державної машини на неросійські нації в СССР; режим примусово й під загрозою кари виганяє мільйони трудящих на працю без оплати, на так зв. суботники й недільники.

У той час, коли американські законодавці постановили перенести навіть День Вашингтона так, щоб святкувати його у сполученні з кінцем тижня і щоб люди могли якнайдовше відпочити, — „влада робітників і селян" виступила навіть проти чисто випадкового збігу обставин, коли населення СССР могло б відпочити впродовж 4 днів... У постанові сказано, що „невикористані робітниками і службовцями два дні відпочинку будуть приєднані до їх щорічної відпустки". А як із мільйонами селян - колгоспників, які фактично не мають річної відпустки? Їх режим експлуатує подвійно.

Іван Кедрин

ПРОМІНЧИКИ В ТЕМРЯВІ

Завдяки ввічливості молодого журналіста з сусіднього із „Свободою" польського „Нового Дзенніка" автор цих рядків отримав два числа, за лютий і березень цього року, видаваного в Ню Бритені, Конн., журнальчика „Листи до Поляків". На звороті обгортки, технічно дуже скромного зшитка, зазначено: „Листи до поляків є часописом приватним, незалежним і правдиво польським". Це важливе ствердження, бо власне факт, що видавці й редактори — може в одних особах — поставили собі за завдання промовляти до своїх земляків, а не до інородної публіки, є сутньою прикметою „Листів", які тому й заслуговують на увагу та щире признання.

Річ у тому, що „Листи" пропагують ідеї, які у польському суспільстві — як у Польщі, так і поза нею — дуже непопулярні. Один з читачів „Листів" звернув їх редакції увагу на те, що вона стоїть під впливом паризької „Культури". Воно може й так. Але паризька „Культура", хоч і здобула собі серед поляків і неполяків у широкому світі заслужену славу журналу на високому рівні, її провідна політична філософія не знаходить відгуку в інших польських закордонних виданнях, не кажучи про підлеглу режимному апаратові польську крайову пресу. Це ідеологія антиросійського прометеїзму, толеранції супроти сусідніх із польським народом народів, зрозуміння їхніх аспірацій та конечности порозуміння і співпраці з ними для національно-державного добра кожного з них.

У цьому пункті „Листи до Поляків" на 100 відсотків гідні. Їхня аргументація простенька, але тим більше переконлива: один прутик можна легко зламати, але в'язанку прутів дуже трудно. Відносини у світі після другої світової війни основно змінилися: постали супернотуги, економічні й мілітарні, яким жадна одна держава не всилі дорівняти протиставитись. Польща політично й економічно підпорядкована Москві, яка немилосердно експлуатує її і диктує кожний крок, кожний рух у ділянках закордонної і внутрішньої політики, а слухняні апаратники з польської компартії дбають, щоб комуністичний штамп тяжів на кожному культурному прояві. Редактори „Листів до Поляків" реалісти, не мрійники: вони здають собі справу з того, що для дуже численних — чи не для величезної більшости — їхніх земляків ідея близького порозуміння й співпраці з українцями, чехами, литовцями та білорусинами — далека, незрозуміла, неприємна, а то й осоружна. Один з авторів — Януш Мухавєц — наводить фрагмент розмови в польському товаристві, де його знайомий заявив чванькувато в приявності кільканадцятьох осіб: „Після привернення самостійности ми вже не повторимо давніх помилок. Чехів і литовців візьмемо за карк, трохи покричать і замовкнуть. А українців здушимо між пальцями так, що їм раз на завжди відхочеться задиратись з поляками". — „Ну добре, втрутився автор тієї розповіді, — але чейже нас багато менше, як українців. Як же це буде з отим душенням між пальцями?!" — „Ти вже не бійся, дамо собі раду!"

На жаль, таких добродіїв, які хочуть так легко розправитися з усіма народами, що їх коштом мала б збагатитися велика Польща, куди більше, як таких, які усвідомлюють, що геополітичне положення польського народу між Німеччиною і Росією не дозволяє йому снити „сни про потугу" й будувати велич Польщі на політичному максималізмі. Фактом є, що більшість польського суспільства і в Польщі і поза нею все ще не розуміє, що нерозумно й неможливо пересувати кордони Польщі на заході на землі, які колись належали їй, отже на які Польща має історичне право, і водночас вимагати для себе й на сході землі, які їй належали між рр. 1340 і 1772, але перед тим були самостійними і після того виявили своє бажання усамостійнитись та ще й, не зважаючи на понад чотиристарічний польонізаторський натиск, зберегли свою етнічну самобутність і чисельну більшість.

Взаємне зрозуміння і порозуміння уярмлених Москвою народів та створення ними одного політичного фронту — це було б для Москви смертельною загрозою. Тому вона нізащо не хоче до цього допустити. І тому в теперішній „людовій" Польщі керований Москвою режим безперервно нацьковує поляків проти українців, як ніби смертельних ворогів Польщі, які під час другої світової війни нічого іншого не робили, як тільки жорстоко вбивали поляків. Про винищувальну протиукраїнську політику німців, про спільний протикомуністичний пакт УПА з польською Армією Крайовою, про польський терор проти українців, про жалюгідну політику пілсудської Польщі супроти її „національних меншин", зокрема української, та про сумну історію з кількакратними українськими спробами створити з польською стороною якийсь „модус вівенді", — ані слова. Очевидно, у „людовій" Польщі не можна згадувати про Варшавську конвенцію з квітня 1920 року, бож вона зверталася проти Москви, не можна також інтерпретувати Ризький мир, як трагічну для Польщі помилку Яна Домбського і його однодумців: вони думали будувати мир і велику Польщу поділом українських земель з новою Росією, а насправді допомагали здвигнути російсько - большевицьку імперію, яка в перший догідний момент порозумілась з гітлерівською Німеччиною, щоб знищити Польщу.

У „Листах до поляків" безумовно багато дискусійного. Є й чимало думок, наприклад, про федерацію уярмлених Москвою народів, цілком нереальних, бо само поняття федерації в очах українців, литовців, білорусинів докраю скомпліковане шляхетським переведенням у життя Люблинської унії „Польща-Русь-Литва". Але не у подробицях справа, не в тому, чи одна або друга стаття краща чи гірша, — суть в самій ідеї, що в усіх уярмлених народів мусить закріпитись думка про конечність спільного антиросійського фронту, як бути-не-бути тих народів. Українська політична думка пішла в цій справі куди дальше, як польська. Для майже всіх вільних політичних партій і середовищ давно зобов'язує правда, що Росія — ворог число 1 України. Ствердивши, що текст згаданої вгорі Варшавської конвенції був поганим і що та конвенція мусіла провалитись, бо була крайньо непопулярна по обох сторонах, — що українська сторона була слаба, а польська сторона поставилась до союзної України як терену експлуатації і партнера, з яким не варто було дотримувати таємної військової угоди, — українська політична думка все ж визнала, що Петлюра не був „зрадником", а був державним мужем. І що так само Іван Виговський і Іван Немирич, автори Гадяцького договору були державними мужами. Богдан Хмельницький зробив помилку, погодившись на Зборівський договір з Яном Казимиром, але вже Шевченко назвав його „нерозумним сином" за Переяславський договір з царем Олексієм. Ці правди ввійшли вже в свідомість широкого українського суспільства, в якому меншість становлять ті, що з протипольського ресентименту відкидають думку про будь-яку співпрацю з поляками. У польському суспільстві діється навпаки: лише невеличка частина польської інтелектуальної еліти, група, що гуртується довкола журналу „Культура", чи деякі сучасні польські історики в американських університетах перевели ревізію старої польської історичної школи, в якій виховався Сенкевіч. Із польської шляхетської верстви сліду не стало, але багато-багато поляків дивляться на українство все ще очима Заглоби. Професор варшавського університету, історик Ольгерд Гурка, який незадовго перед вибухом другої світової війни мав відвагу піддати нищівній критиці „Огнем і мечем" Сенкевіча і його ідеологію, зовсім утратив серед поляків популярність і не зреабілітувала цього письменника в очах земляків навіть його смерть з рук німецьких опричників...

Серед книжок, що підлягають державній польській цензурі, трудно знайти якусь, що не дихає ненавистю до українців. Та пропаганда ненависти створює в Польщі атмосферу морального терору, в якій українці — хоч формально існує ле-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Любов Коленська

СЛІДОМ ЗА ЖІНКАМИ

Проходять роки, і жінки на фронті за їхнє визволення здобувають все нові і щораз важливіші пости, стараються зреформувати суспільно - родинне життя, переорганізувати політично-суспільний лад, давні традиційні форми подружжя, скрізь втискаються зі своїми екстремними кличами, з обуренням дивлячись на тих, що залишаються позаду і не включаються у їхні групи. Цьому вже довший час приглядаються мужчини, одні в ролі мовчазних обсерваторів, деякі з критичними завваженнями в своїх статтях, інші поблажливо чи з нотками сарказму, виявляючи своє відношення у сатиричних дописах. Але є група й таких, що ставляться до цього явища з повною симпатією і підтримують „жіночий фронт".

У недільному виданні „Ню Йорк Таймсу" Айлін Барт пише, що в координації із Крайовою Жіночою Організацією появляється нова постать — Воррен Фаррел, інструктор політичних наук Раттерського університету. Він засновує чоловічу організацію під назвою „Особлива група для вивчення мужеського містицизму", яка творить новий фронт за... „визволення" чоловіків. Ціль цієї групи — увільнити чоловіків від тиску традиційних мужеських роль, створюючи для них щасливе життя. Воррен Фаррел підготовляє до друку книжку п. н. „Поза рямцями мужеськости" („Бійонд мескюлініти"). За його покликом творяться подібні групи в Бостоні, Медісоні, Денвері й інших містах.

Воррен Фаррел постійно в роз'їздах, на сходинах, пропагандивних зустрічах із студентами, професорами, професіоналістами і членами жіночих визвольних організацій. В. Фаррел пише, що чоловіки ходили на збори тих організацій з різних причин: одні, думаючи, що жінки там свобідніші у поведінці і їх легше звести, інші, щоб запізнатися з жіночим рухом, деякі для дискусії. Прислухаючись до аргументів поодиноких жінок на тих зборах і признаючи їм слушність, у чоловіків і зродилася ідея створити свій власний фронт. Жінки уважають В. Фаррела за свого вчителя-„ґуру".

На одному з панелів впало питання: скільки спільного з жіночим і чоловічим рухами за визволення мають голосно й часто підкреслювані проблеми сексу? В. Фаррел доволі обережно на це відповів: „Статеве визволення є частиною визволення людини, але все ж таки — це тільки мала частина його. Зрештою, це вже виключно особиста справа — якщо захочете — можете бути вільнодумним відносно проблем сексу, але можете також притримуватися традиційних давніх форм. В аспекті повного визволення це аж так не важить".

У понятті В. Фаррела колись був ясно окреслений тип мужчин — того, що повинен заробляти гроші, робити кар'єру і... ніколи не признаватися до своїх помилок, бо це не по-мужеськи. Але пізніше він, під впливом подружнього життя, проаналізувавши нерівність роль і нерівність розподілу домашніх обов'язків у подружжі, змінив свою „мужеську" настанову. В. Фаррел завважив, що під час вечері, коли жінка йому розповідала щонебудь, наприклад, про ціни на продукти — він вважав це за тему нудну і маловартісну; коли ж він розказував їй про біржу чи політичні справи, то вважав, що це є речі першорядної ваги, дармащо хтось із них мусів ті „маловартісні" справи полагоджувати, щоб утримати бюджет в хаті, і цим якраз займалася його жінка.

Властиво, чому не він? Тоді став приглядатися, який саме триб життя вона провадить. Кожного вечора його жінка, прийшовши з праці, нашвидкуруч прибирала кімнати, варила, в той час як він, вигідно вмостившись у кріслі, з газетою чи журналом, у „вищому світі" проводив час. А по тій всій домашній метушні, коли він хотів з дружиною послухати музику чи піти до кіна; вона відмовлялася, бо, мовляв, втомлена. Спочатку він нарікав на неї, вони сперечалися, але це не розв'язувало конфліктів. Їхнє духове життя убожіло, поволі радість залишала їхній дім. І, призадумуючись над цим, він прийшов до висновку, що за кілька років у них розростеться така прогалина, що вони одне одному стануть зовсім чужими. Як і запитував Ґі де Мопассан устами одного із героїв своєї новелі, ввійшовши додому: „А що властиво ця чужа дама робить у моєму домі?"

В. Фаррел бачив своє подружжя уже зовсім нещасливим і думав про розвід. Можливо, що в своїй праці він і дійшов би до знатної кар'єри й до грошей, але це могло б привести до шлункової виразки чи серцевої недуги, і родинне життя розлетілося б на дріб'язки. Це його опам'ятало, і передусім він змінив свою професію і став учителем. Потім почав ставити нарівні свою професійну працю і працю жінки, і вони домовилися справедливо розподілити домашні обов'язки —— от, одного дня він приладжує вечерю, а вона прибирає хату, а другого дня — вони чергуються. Його жінка Урсула — репрезентант компанії АйБіЕм і зверхник над чотирма мужчинами — призналася, що на самих початках їхньої „домашньої реформи" вона побоювалася, щоб її чоловік за ще недавно жіночими зайняттями не втратив у її очах на мужеськості. Але цього не сталося, і все пливе природним руслом, з тим, що вони далеко щасливіші, як були, і у них тепер „море часу" на дозвілля.

Коли у В. Фаррела пита-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Володимир Ласовський

ДВАДЦЯТИЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ОМУА

Незабаром минає двадцять років від дня заснування Об'єднання Мистців Українців в Америці, і от відбувається річна, Вісімнадцята Виставка заслуженого ювілята. Двадцять років — це довгий шлях для творчости одного мистця. Двадцять років існування такої організації, як ОМУА, це величезний капітал збірної праці, творчої і організаційної, кількох десятків мистців. На цьому своєму шляху ОМУА втратило чимало чудових своїх членів, добрих мистців, добрих патріотів, добрих громадян, добрих товаришів мистецької зброї. Вони відійшли від нас у вічність, залишивши по собі світлі, немеркнучі спогади.

За цей час, у світовому мистецтві проходили значущі переміни в шуканні мистецьких формальних істин, проходили повні драматизму конфлікти естетично-відчувальної рутини з революційним трощенням реґляментаційних бар'єр, і не раз ми були свідками, коли почуття міри, культури форми, доброго смаку, а навіть дуже ліберальної пристойности революційні буруни заносили на мілину, щоб самим зійти до естетичного зера і переступити його, проголошуючи антиестетику, либонь, на зразок антиматерії, чи як там.

Сьогодні не доводиться відзначати якось більше святково двадцятиліття ОМУА, то й не прийшла ще нагода до глибшого вивчення незвичайно цікавої проблеми, як саме устосункувався загал наших мистців до процесів на тому відтинку часу у світовому мистецтві. Чи йшли ми з ним нога в ногу, чи шукали окремішних шляхів, чи пасли задніх. Мали ми між собою мистців, які в своїй творчості хотіли бути світовими, дуже модними чи модерними, поступовішими за найй поступовіших. Але багато їх не було. Майже всі вони перешуміли і дають тепер зразки зрівноваженої творчости, зрозумівши, либонь, що дійсно модерним є той мистець, який повністю живе сучасним життям, а в своїй творчості прагне бути тільки собою. Але аж ніяк я не бажаю кидати й тіні осуду на тих мистців, що в крайностях сподіваються знайти або себе, або шлях до світових ґалерій. У нашій мистецькій громаді мають вони своє місце і поширюють своїми пошуками формальний діяпазон наших спроможностей і майстерности світопередачі.

Треба надіятися, що перед двадцятою ювілейною виставкою буде змога і перед громадянством і перед історією української культури зробити певні підсумки і дати оцінку процесам, які міняли на просторі двадцяти років образ наших мистецьких шукань, здобутків і досягнень.

Це певне, що чимало з тих творів, які перемандрували стінами нашої ґалерії, прикрасять колись стіни образотворчих ґалерій звільненої від наїзника української держави. Буде їм дана тоді належна оцінка і шана, яких не могли вони знайти у чужому світі, бо в ньому аж зачасто оцінковим мірилом править зовсім не об'єктивна вартість твору і його автора. Немає теж сумніву, що якась частина творів стане тими цінними ланками у розвоєвому ланцюгу української пластичної культури, що їх насильством на рідних землях знівечив москвин.

Міг би нинішній ювілят сказати своє гірке слово під адресою нашого загалу, оцінюючи його „піклування" найактивнішою галуззю нашої духової культури — об-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Слово, виголошене на відкритті 18-ої річної виставки ОМУА.

о. М. М. Соловій, ЧСВВ
Оттава, Університет св. Павла

НА МАРҐІНЕСІ БРОШУРИ ПРО ПАТРІЯРХАТ

(11)

У нас також можна почути, що дотеперішнє Східнє Католицьке Канонічне Право, видане й проголошене Пієм XII через „Моту Проприо" з 11 червня 1957 р. під наголовком „Клері Санктітаті", вже є перестаріле, „несхіднє", а навіть відкликане Ватиканським Собором Другим.

Та ніде правди діти, що якраз канони „Клері Санктітаті" дають східнім католицьким Патріярхам далеко більшу й ширшу владу, як, наприклад, різні східні православні патріярхальні конституції чи статути дають своїм, православним Патріярхам. „Клері Санктітаті" присвячує патріярхальній структурі аж 150 канонів-постанов, і дивно стає для богословів, каноністів та церковних істориків, як можна було зігнорувати таке важливе церковне законодавство в намаганнях створити Український Патріярхат або накреслити його майбутню Конституцію!

Також дивно вражає твердження, що Ватиканський Собор Другий відкликав чи скасував законодавство „Клері Санктітаті", бо якраз у Декреті про „Східні Церкви" Отці Собору виразно посилаються на „Клері Санктітаті" і всі постанови про Патріярхат (7-11) Ватиканського Собору повторюють норми „Клері Санктітаті". Також дуже важлива для нас постанова, а саме, що „все сказане про патріярхів важне також, відповідно до приписів права, і до верховних („вищих") архиєпископів" (Декрет про Східні Церкви, пар. 10) — власне базується на канонах „Клері Санктітаті" (ч. 324-339). Ватиканський Собор Другий не відкинув ані не „скасував" попереднього законодавства відносно юрисдикції, прав, влади і привілеїв Патріярха (і Верховних Архиєпископів), але тільки надав їм вищої санкції, себто сили Декрету Вселенського Собору.

На жаль, у нас взялися поширювати леґенду про „скасування законодавства „Клері Санктітаті" Ватиканським Собором Другим", мабуть поплутавши і зле тлумачачи слова цього ж Собору. А цей Собор ніде нічого не відкликає, але тільки встановлює деякі нові принципи, на яких треба зробити „адджорнаменто", себто пристосування церковних установ до сучасних обставин життя. І тут включається не тільки дотеперішнє канонічне право, але також Літургія, чернече життя, священича діяльність, мирянські організації і т. п. Ватиканський Собор Другий у своїй постанові про Патріярхів, а саме, „щоб було обновлене їх право та привілеї, відповідно до старих традицій кожної Церкви та декретів Вселенських Соборів", — зараз додає, що „ці права і привілеї це ті, що існували в часі єдности між Сходом і Заходом", — та постановляє, що ці самі права та привілеї „треба дещо пристосувати до сучасних обставин" (Декрет про Східні Церкви, пар. 9).

Це „пристосування до сучасних обставин" опрацьовують Соборові комісії, в яких участь беруть знавці Сходу з цілого світу, в тому числі і наш Блаженніший Верховний Архиєпископ і Кардинал Кир Йосиф. Чи це „пристосування" патріяршої (архиєпископської) влади піде по лінії скріплення і поширення тієї ж влади, чи по лінії законодавства й устрою первісної Церкви, себто по лінії скріплення колеґіяльної засади, про це годі вже тепер щось певне сказати. Одне є певне, що доки не буде створене це „пристосування" й оформлене в новому Східньому Канонічному Праві, то в силі є і „Клері Санктітаті" і всі інші законодавства перед Ватиканським Собором Другим. І ще одне є певне, що це „пристосування" не можна зробити ось так „на скору руку" або „на коліні", бо це не є справа з вічевими резолюціями, які можна скласти за пару хвилин.

Коли ж мова про Перманентний Собор при Патріярхах, то з радістю треба привітати дуже важливий крок 5-го Архиєпископського Синоду наших Владик з минулого року (жовтень-листопад 1971), а саме вибір Постійного (Перманентного) Синоду, згідно з канонічним правом. Це, мабуть, найбільше досягнення наших Владик від часу останнього Ватиканського Собору Другого, бо — після меморандумів, петицій, підписів, прохань, листів, заяв, протестів, маніфестацій та зливи слів і фраз від різних складових частин нашої УКЦеркви — створено нарешті якусь конкретну базу, від якої можна сподіватися розбудови Українського Патріярхату, згідно з канонами Вселенських Соборів, в дусі східніх традицій та з узглядненням наших історично-канонічних прав.

Можна сподіватися, що в скорому часі почнуть діяти теж і інші установи при Верховному Архиєпископстві, а саме Архиєпископська (Патріярша) Курія, яка включає Церковний Найвищий Трибунал, Архиєпископську Канцелярію, Патріяршого Економа, Патр. Літурґічну Комісію, Комісію дорадників, складену з богословів, каноністів, правників, істориків, знавців церковного мистецтва тощо. Про компетенції усіх тих урядів (офіціялів) при Верховному Архиєпископстві, як також про справи, що відносяться до Постійного та Архиєпископського Синодів, подає основні інформації о. В. Поспішіл у розгляданій нами брошурі (стор. 51-52), а широко їх трактує в своїй книжці: „Кодекс Орієнтального Канонічного Права — Право відносно Осіб", („Code of Oriental Canon Law — THE LAW ON PERSONS," Ford City, 1960, p. 145-163).

З програми, яку накреслив 5-ий Архиєпископський Синод наших Владик, можна висновувати, що до праці в різних інституціях та Комісіях Верховного Архиєпископства будуть притягнені наші кращі наукові сили, які стануть помічні для здійснення і самого Патріярхату.

Тому треба привітати заклик нашого Верховного Архиєпископа і Кардинала, Блаженнішого Кир Йосифа із його листа з 20-го жовтня 1971 р., де він заохочує до дальших старань про Український Патріярхат, щоб не закладати рук, але далі провадити та розвивати „наше церковне і народне життя в правних межах Верховного Архиєпископства, поки воно не буде завершене Патріярхатом..." Як теж з радістю треба ствердити, що вже й самі наші Владики відмежовуються від надто крикливого „мирянського" руху і тих елементів, які „від деякого часу... намагаються підірвати в нашому народі пошану й любов до Христового Намісника на землі й до св. Апостольського Престолу в Римі". (Спільне Різдвяне Послання з 1971 р.).

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

„ВСЕСОЮЗНА УНІВЕРСІЯДА"

У Харкові відбувається „Всесоюзна Універсіяда", присвячена 50-літтю створення Совєтського Союзу. Для цього до міста з'їхалися тисячі студентів з усіх університетів та інших вищих шкіл СССР. Першого дня вони за партійним ритуалом „поклали вінок біля пам'ятника В. Ленінові", відбули студентський мітинґ. Студенти з різних „республік" СССР заслухали доповіді на тему „Створення СССР — тріюмф ленінських принципів інтернаціоналізму", відвідують фабрики й заводи, влаштовують концертові конкурси, вечори самодіяльности тощо. Мета з'їзду — індоктринація.

ДВА НОВІ ФАКУЛЬТЕТИ У ЛЬВІВСЬКІЙ ПОЛІТЕХНІЦІ

Київ. — У Львівському Політехнічному Інституті відкриваються два нові факультети: Архітектурний і Теплотехнічний. Вони готуватимуть архітектів, містобудувальників, інженерів-теплоенерґетиків та ін. В Інституті нині є 14 постійних факультетів. У новому студійному році на Львівській Політехніці будуть студіювати 2 550 осіб. „Молодь України" з 20 квітня повідомила, що „загальна кількість, з врахуванням тих, що вчаться на вечірньому, заочному відділеннях і загальнотехнічних факультетах, відкритих у ряді міст західніх областей України, перевищить 27 000 чоловік".

Відбулись Загальні Установчі Збори Корпорації „Золота Осінь"

У приміщенні „Самопомочі" в Ню Йорку, 11-го квітня ц. р. зібрались ці, що рішили спільно побудувати близько „Союзівки", в Кергонксоні, свою оселю. Серед смереково-соснового лісу, в здоровому кліматі має вирости вона, призначена для українських емеритів і тих що заздалегідь, бажають підготовити місце перебування на старші роки. Ідея такого поселення прибирає реальну форму. Твориться діло, що згуртує розкинених людей з різних околиць. Закуплено землю, що своєю природою і комунікаційними удогідненнями надасться на побудову такої оселі, а в разі потреби на докуплених акрах, може помістити поважне число родин, що в „комдомініях" набудуть на власність просторі мешкання з городом і ґаражем. Модерний спосіб будови, забезпечення гігієнічних вимог та протипожежних, електричне огрівання, здорова джерельна вода, все на одному поверсі й т. д. дасть повне задоволення мешканцям оселі.

Установчими загальними загальними зборами цієї корпорації проводив д-р Володимир Савчак. По звіті тимчасової Управи й дискусії, вибрано нову Управу: Роман Чучкевич, голова, д-р Володимир Савчак, заст. голови, інж. Зеновій Івасиків, секретар, п-і Ірина Загаляк, скарбник, проф. В. Чорнодольський, член Управи. Інж. І. Волошин, д-р Мирон Кучмак і д-р Роман Погорецький, члени Контрольної комісії. Збори рішили перевести деякі зміни в статуті Корпорації, що має бути організацією не доходовою, а займатись будовою домів для громадян старших віком та підготовити внутрішній статут Оселі. Обговорено пляни будови, які предложено відповідним властям для видачі дозволу на будову. Справа оселі „Золота Осінь" прибрала зовсім реальні форми.

По отриманні дозволу на будову, починаємо будувати оселю. Є досить зголошених і цих, що вже зложили завдатки. Напливають нові зголошення, які оправдали купівлю дальших 12-ох акрів землі. По інформації і пляни проситься писати на адресу: Roman Czuczkewycz, 3803 Longwood Ave., Parma, Ohio 44134, або: „Золота Осінь, c/o Kredytiwka «Samopomich», 98 Second Avenue, New York, N.Y. 10003.

Тенісовий вишкільний табір молоді на Союзівці

В суботу, 24-го червня ц. р., коли починатиметься на „Союзівці" хлоп'ячий табір, буде також відкритий тенісовий вишкільний табір для молоді у віці 12 18 років. Цей тенісовий табір триватиме повний тиждень, тобто до п'ятниці, 30-го червня по полудні, до навечеря першого в цьогорічному сезоні тенісового турніру за першість Союзу Українсько-Американських Спорт. Товариств, делеґатури Української Спортової Централі Америки і Канади на Сході ЗСА.

Початок тенісового вишкільного табору визначено в цьому році раніше, як в минулому, тому що такий табір і пройдений на ньому вишкіл дасть змогу його учасникам вже вийти підготованими до тенісових змагань, які будуть влаштовані в цьому сезоні. В програмі тенісового табору буде навчання основної техніки тенісу, всі його удари, тактика на корті в поодинокій та подвійній грі, фізична та психічна підготова до тенісових змагань, та інші теоретичні і практичні вказівки. Щоденні заняття в таборі включатимуть мінімум чотири години інструктажу на кортах, поділеного на дві години вранці і по полудні. Також будуть висвітлені спеціяльні фільми, допоміжні для навчання тенісу.

Інструкторами на цьогорічному тенісовому вишкільному таборі будуть, як і в минулому році, два досвідчені провідні українські тенісисти пп. Юрій Савчак і Зенон Снилик. Кошти одноτижневого побуту на „Союзівці" для курсантів виносять по $66.00, а оплата за навчання $24.00 від курсанта. Зголошення учасників тенісового вишкільного курсу вже приймає управа „Союзівки".

ПРОМІНЧИКИ В ТЕМРЯВІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ґалізоване „Українське Суспільно-Культурне Товариство у Варшаві з його органом „Наше Слово" — бояться розмовляти по-українськи в публічних місцях, а діти переселених на „одзискані землі" лемків уже в першому поколінні не вміють говорити по-українськи. Але в той самий час газети й книжки у Польщі мовчать про Катинь і ганебну ролю совєтської „визвольної" армії, яка з передмістя Праги пасивно придивлялась, як німці руйнували охоплену повстанням Варшаву . . .

В цій ситуації польська, народжена вже за комуністичного режиму ґенерація не знає ані давньої, ані новітньої історії України і цілого Сходу Европи. А польська суспільність на Заході, зокрема в Америці, живе все ще під впливом анахронічного світогляду й перестарілих гасел таких організацій, як „Товариство Оборони Кресув" та ін.. Таким чином нема ще психологічної, ані реально-політичної бази для „діялогу", що його рекомендують „Листи до Поляків". Але є найактуальніша потреба підходити до проблеми майбутности Польщі й до проблеми польсько-українських взаємин з погляду проблематики цілого Сходу Европи, як це власне й роблять названі „Листи".

Незнати ще як і кому вести „діялог", але він мусить прийти, якщо відповідальні діячі уярмлених Москвою народів мають розуміння конечности самозбереження цих народів.

СЛІДОМ ЗА ЖІНКАМИ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

ли, що він робитиме, коли у них появляться діти, він сказав, що цим ніяк не турбується. Ще зовсім малими дітьми вони займатимуться на зміну, а коли діти підростуть, віддадуть їх до Дитячого Центру, де ними піклуватимуться досвідчені виховники. В. Фаррел перевів опитування — і з 250 опитуваних чоловіків усі признали, що виховування це одне з найважливіших завдань, але мало-хто проявляє охоту цю „професію" взяти на себе.

На панелі один з дискутантів запитав В. Фаррела, чи все ж таки чоловіки, навіть у рямцях зреформованого подружжя, не повинні хоча б трохи домінувати над жінками. Відповідь Фаррела була рішуча: „Ні на волосинку!"

Повідомляється Родину і всіх Знайомих, що
В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мойого Найдорожчого
МУЖА і БАТЬКА
бл. п.
СТЕПАНА КІНЬ
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАРАСТАС
у вівторок, 2-го травня 1972 року
о год. 8-ій рано
в церкві Святого Духа
при 5 Норт вулиці в Бруклині, Н. Й.
Дружина — АННА
Доньки: МАРІЙКА і ХРИСТИНА
Син — БОГДАН

ПОДЯКА

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Дарії Перегівської
зложили свої жертви на потреби Церкви св. Володимира в Глен Спей, Н. Й. суму 660.00 долярів слідуючі жертводавці:

По 25.00 долярів — Роман і Надія Мандрусяк та Родина С. Е. О. Мацькевич;
По 20.00 дол. — д-р Евген і Лідія Грабарчук, проф. Роман Зелик, Роман Навроцький з Родиною, інж. Володимир і Анна Мартинковські, Єгер Гавс (Міхал Шіль);
По 10.00 дол. — Зенон і Оксана Бабюк, Микола і Ерна Богдан, д-р Петро і Таїса Богданські, інж. Роман і Люба Галібей, д-р Галина Гірняк, дир. Михайло і Марія Головей, Михайло і Юлія Добош, інж. Богдан і Люба Загайкевич, інж. Андрій і Лідія Закревські, інж. Евген і Евгенія Іваників, д-р Богдан і Дарія Кекіш, мгр. Михайло Кондрачук з Родиною, д-р Маркіян і Марія Клофас, о. Степан і Марія Клепарчук, Володимир і Евгенія Котик, Володимир і Надія Кух, Роман і Марія Кушнір, інж. Олександер і Дарія Леськів, Йосиф і Кіті Ляхович, Ярослава Мокрівська, Данило і Анна Мох, Ірина Мриц, д-р Григорій Нитка, Зиновія Оришкевич, інж. Модест і Люба Осадца, д-р Кость і Марія Панківські, інж. Л. і М. Пежанський, Григорій і Ірис Пилип, інж. Петро і Ірена Пясецькі, Ігор і Зіна Раковські, Микола і Марія Савицькі, інж. Петро і Орися Саляк, Роман і Катря Скоробогаті, Володимир і Наталка Чайківські, та мгр. Ярослав і Ірена Щербанюк.
По 5.00 дол. — Анна Байлак, Іван і Ельза Геба, Михайло і Анна Грицьковян, Григорій і Марія Гузчак, Мирон і Слава Гузчак, Роман і Марта Данилюк, Ігор і Люба Декайло, Фльорентина Дорошенко, Василь і Наталія Дума, проф. Михайло Загайкевич, Едвард і Дарія Камінські, Василь Камінський, Богдан і Стефанія Карась, Степан і Софія Котик, Зеновій і Анна Крамарчук, д-р Богдан і Марія Левицькі, Ольга Лисюк, Петро і Наталка Мельник, Павло і Люба Михалевич, Володимир і Світляна Недільські, Ярослав і Галина Оберишин, о. Іван і Олена Пайкуш, Володимир і Олімпія Роговські, Богдан і Надія Савчук, Михайло і Стефанія Салдан, Григорій і Марія Сапка, Степан і Анна Секрета, Степан і Марта Скрибайло, Лідія Улицька та Самуїл Ровдич.

Збірку перепровадили пп. Орися Саляк та Ірена Кіндрачук.

Усім Жертводавцям Комітет складає сердечну подяку.

Комітет Будови Церкви св. Володимира
в Глен Спей, Н. Й.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо подяку Всім Рідним і Знайомим за вінки і квіти і що не пощадили часу на далеку дорогу своєю присутністю, на Служби Божі, вшанували пам'ять Покійного, нашого Найдорожчого БАТЬКА і ДІДА

бл. п.
Василя Івановича Лужного

який ненадійно на 65 році життя відійшов у Вічність, 29-го березня 1972 року в Фінікс, Арізона.

Спеціяльну подяку складаємо священику д-рові Михайлу Цепенді за відслуження всіх похоронних відправ і прощальну промову.

Дякуємо Всім, що так численно взяли участь відпроваджуючи Покійного на місце Вічного Спочинку.

Хай Всевишній Господь всіх Вас щиро нагородить.

Донька — ВАЛЕНТИНА МАНДИБУР
Зять — МИХАЙЛО
Внуки — ГАЛИНА, МАРІЯ і ОКСАНА

В неділю, 30 квітня 1972 — в 40 День небуття серед нас
св. п.
ВОЛОДИМИРА МІЯКОВСЬКОГО
ПОМОЛИМОСЯ СПІЛЬНО.
ПАНАХИДА ПІСЛЯ СЛУЖБИ БОЖОЇ
в церкві св. Володимира в Ню Йорку, 160 Захід 82-га вул.
РОДИНА

Студія Мистецького Слова і Леся Українка

Гете писав, що „друковане слово — лише слабий відблиск того життя, яке нуртувало в мене при винайденні. Актор мусить привести нас назад до того першого жару, який одухотворював поета при праці над сюжетом". На виставах Студії Мистецького Слова в Ню Йорку ми були, немов перед вогнищем, засвіченим молодими талантами, від жару в серці геніяльної Лесі Українки, любленої цілим народом. Ми побачили драматичну поему „Адвокат Мартіян", а також „Иоганну, жінку Хусову". „Одержиму, (монолог Міріям) і „Прокляття Рахілі", інсценізоване з допомогою влучної хореографії. Л. Тік у „Драматургічних листах висловлювався, що „правдивий актор повинен свого поета не лише розуміти, він також повинен вміти в багатьох місцях перевищувати його". Режисер і мистецький керівник Студії Лідія Крушельницька навчила своїх адептів розуміти поетку і подекуди ніби перевищувати її. Вони дійсно оживили слово цієї славної авторки, вистава Студії — це її нове, велике досягнення.

Щоб добре представити п'єсу, не вистачає лише добрих акторів. Хтось великий, мусить поставити її й вести працю над підготовою. В пані Лідії Крушельницької маємо режисера з виробленим смаком і стилем, оригінальними мистецькими помислами, із сценічною довголітньою практикою, доброго педагога, людину з посвятою сцені, нашій, українській сцені.

І те, що в Лесі Українки може й недосяжне жадному акторові, те Л. Крушельницька надолужує введенням в абсолютну чистоту виконання і гідного захования на сцені, що із свого боку перед глядачами малює незабутню картину, рівновартісну із написаним словом поетки. Такий підхід дає її акторам можливість у кожному виступі виявитися на вершинах свого вміння.

Подивугідно витримали ті молоді люди хід драми дорослих людей, яких переживання їм це не знані в житті, та й переживання однолітків у тих виставах мають закраску іншого часу і чужих звичаїв.

Ми бачили вистави, які повинні в кожному з нас зміцнити гордість за своє походження й приналежність.

Оформлення сцени Марійки Шуст — наскрізь модерне, з прозорою доцільністю, неторкально чистою. Її ж проєкти костюмів теж гарні у своїх відповідних стилях; виконали їх матері виступаючих.

Крім хореографії, уложеної з глибоким артистичним чуттям панею Олею Ковальчук-Івасівкою для інсценізації „Прокляття Рахілі", була введена до тих представлень музика, для чародійного ефекту і для сприймання цієї всієї духової величі, що спливала зі сцени могутнім водоспадом слова, руху, барв і мелодій. Музику виконував Камерний ансамбль, при фортепіяні композитор Ігор Соневицький, якому належиться повне признання за ці прегарні композиції.

Про самих акторів, кожного окремо, не писатиму: вони всі у стадії дозрівання, хай спокійно й безжурно цвітуть і дозрівають під доглядом їх знаменитої учительки, яка єдина може дати їм більше, ніж сердечну похвалу — повновартісні вказівки на дальшу дорогу. Публіка любить цю молодь за красні виступи й шанує за поважну працю.

Ірина Шуварська-Шумилович

ДВАДЦЯТИЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ОМУА

(Закінчення зі стор. 2-ої).

разотворчим мистецтвом. При нагоді святкових академій, політичних віч чи зі сторінок нашої преси лунають патетичні вигуки, що, мовляв, культуру, душу народу, культуру, що визначає нашу національну ідентичність, московські варвари знищують, не дають їй змоги розвиватись. А ото наш ювілят є свідком збіркових акцій під різними кличами на різні цілі, що дають сотні тисяч, ба мільйони долярів, а він, ювілят, турбується тим, як би то йому на відзначення своєї двадцятої збірної виставки видати альбом кращих творів його членів, творів, що постали за двадцять років його існування. Вартість такого твору була б просто неоціненна, а видання не переступало б п'яти тисяч долярів. Міг би ювілят мимоходом згадати також, що частенько туго приходиться йому, коли підступає дата плачення чиншу за галерійне приміщення, або що для віднови його стін деякі члени Управи ОМУА змушені витягати гроші на матеріяли з власної кишені, до того ж виконуючи столярські й малярські праці самі.

Проте, малярська муза, хоч і на голодній пайці, посеред нашого жертвенного і патріотичного загалу оптимістично підказує ювілятові, що посвята і всі труднощі, що їх мають наші мистці, які творять, погоджуючи творчість з виснажливою заробітковою працею, що всі труднощі, що їх має керівництво найбільшого згуртовання мистців у вільному світі, хай буде даниною тому народові, який їх обдарував щедро талантом мистецтвотворення і переживання його глибокої розкоші.

До багатьох радощів прибуває ще й та, що на своїх стінах ювілят вітає нових талановитих членів. А негаснучою радістю для нього є вдячна громада сприймачів мистецтва, постійних відвідувачів виставок ОМУА, які двадцять років у побожному настрої, в прагненні пережити глибокі естетичні хвилювання, переступають пороги його галерії і своєю приявністю на виставках, своїм духовим єднанням з мистцями дають їм спонуку до дальшої творчости і певність, що їхні всі зусилля і жертви , приношені задля творчости, не даремні: хтось на неї чекає, комусь вона потрібна для скрашення сірої буденщини.

Ювілейні Загальні Збори Кооперативи „Самопоміч" у Дітройті

Кредитівка в Дітройті працювала протягом 20-ти років над своєю розбудовою для добра своїх членів, збираючи ощадності одних і, даючи позички другим і тими услугами причинилась до добробуту цілої української громади в Мичигені. Хоч святкування ювілею відложене мабуть до осени (Збори ініціяторів відбулися в серпні 1952-го р.), проте 20-ліття було частинним змістом звітніх промов на цьогорічних зборах 5-го березня ц. р. за рік 1971, голови Ради директорів С. Лазуренка і директора М. Мушинського.

Інж. Лазуренко сказав, що високозадовільний стан цієї Кредитівки — це вислід 20-літньої солідної праці завідуючих органів, адміністраційного персоналу разом зі загалом свідомого членства. Початковий капітал виріс із 140 дол. до поверх 6-ти мільйонів, що виказує балянс за 1971 р. Вкінці цього ж року було 4039 конт, на яких було 5 мільйонів і 757 тисяч дол. добре забезпечених ощадностей, та 408,822 на резервовому фонді. Ми — власники двох будинків та великої площі у Ворені, де плянуємо збудувати третій дім з бюрами. Ощадна господарка дозволила нам знову виплатити 5% дивіденди вкладникам. Ми видали позичками 2,375 тисяч, а разом за 20 років 31 мільйонів і 312 тисяч дол. Тим ми улегшили нашим членам збудувати або набути власні доми, відчинити власні варстати праці, розбудувати свої підприємства, допомогти громадським починам (закупно „Діброви", поїздка „Капелі Бандуристів" до Европи тощо). Здобуте за весь час довір'я наших членів до Кооперативи і повна співпраця дає нам запоруку, що й далі ростиме вона і в день ювілею буде мати щонайменше 7 мільйонів капіталу. Ми надіємось, що знижка в американській економіці, яка була особливо в останньому році, зупиниться і що ситуація покращає хоч би з уваги на вибори. Слова державного контролера останнім разом були: „Можете бути горді з росту вашої Кредитівки".

Заки голова С. Лазуренко сказав від дирекції ці слова, він відкрив загальні збори, попросив о. прот. М. Литваківського відмовити молитву, візвав приявних одноквилинною мовчанкою згадати покійних членів в 1971 році та прочитав порядок нарад. Секретар Б. Андрушків відчитав останній протокол зі зборів, що збори апробували.

Скарбник і менаджер дир. М. Мушинський подав цікаві цифри з початкової праці Кооперативи, порівнюючи їх з цифрами після 20 років у 1971 р., доповнюючи тим про що говорив п. Лазуренко. І так: вкладів в першому році було 12,222, а тепер було 5,757 тисяч; чистого зиску було 37 долярів, а в 1971 р. 258,201, з яких 256,367 виплачено дивіденди, а решта пішла до резервового фонду. За 20 років виплачено членам 1,886,574 дол. дивіденди, а якщо додати до того заплачену асекурацію за вклади й позички 237,298 дол., що становлять фактично додаткову дивіденду, то це дало б разом 2,123,872 долярів.

Наше книго-і діловодство, говорив далі п. Мушинський, є наймодерніше. Ми працюємо компютером, а тепер ми закупили апарати для мікрофільмів важливішого книговодства і документів. Ми дістали в січні 1971 р. державну асекурацію на ощадності до 20 тисяч дол. для члена, яку дехто завидував банкам. Ми закупили 2 акри землі вВоррені на евентуальну будову філії або централі. Ми продовжили будинок централі на одну, гарно вивіновану залю з окремим входом, і заінсталювали автоматичне світло назовні. Державна контроля найшла наше діловодство дуже добре і без найменших завваг. Наша Кредитівка, третя за величиною поміж 22 кредитівками українськими в Америці, належить до Т-ва Української Кооперації, заступлена була на конференції ТУК-а в травні і на заг. зборах в жовтні, де вибрано п. Мушинського до Ради Директорів і до Комісії Дослідів і Плянування. ТУК має великі можливості завдяки приязному відношенні віцепрезидента КЮНА та заст. голови Ради дир. у Вашингтоні, Мек Грегорі. Він подбав, щоб ТУК створив Українську Агенцію, якої філія має постати в нас, у Дітройті.

Звітував голова Контр. комісії І. Мельникович і поставив пропозицію уділити абсолюторію Дирекції і Комісіям.

У дискусії голос забирали пп.: В. Колодчин, С. Білий, С. Кульчицький, А. Когут, М. Кунинський, І. Мельникович, а в пропозиціях і запитах: — о. Литваківський, Ф. Федоренко, С. Щуровський, С. Білий і Корнтовський. О. прот. М. Литваківський висловився з великими похвалами для Дирекції і Кредитової Комісії, яка незвичайно скоро пішла на руку Будівельному Комітетові Православної Катедри з виплаченням високої позички, і цим дала спроможність вибудувати величаву церкву, залю і школу, які вже готові. В тому ж дусі говорив теж голова Парафіяльної Ради п. Ф. Федоренко, дякуючи відданому проводові і працівникам Кредитівки. Були між дискутантами такі, що дякували Кредитівці за співпрацю з ОУА „Самопоміч", б. голова, тепер секретар Щуровський, за грошову підтримку Рідної Школи, С. Білий, за додаткову працю персоналу для громадських установ, як культурно громадський Клюб, УККА тощо, Кунинський. Признання за фаховість Дирекції і виробленість громадян склав В. Колодчин. Голова Лазуренко відповів усім дискутантам, а деяким обіцяв від Дирекції розглянути їхні пропозиції.

Відтак проголосовано абсолюторію Дирекції і, на бажання всіх, явним голосуванням вибрано за поданою Номінаційною комісією, тих самих: В. Гупаловського і С. Лазуренка, до Кредитової комісії — К. Величковського, до Контрольної комісії — І. Козака, Р. Рудницького і Б. Журу, та до Інформаційної комісії — М. Андріяшка і Я. Колісника.

Опісля о. прот. Литваківський відмовив молитву і в другій залі за перекускою, відбулась товариська гутірка. Усі члени, приявні на зборах дістали дарунок — комплет до писання.

В. Несторович

ВИСТУП УКРАЇНСЬКОЇ СПІВАЧКИ В ВІННІПЕЗІ

(ОУПС). Молода надійна українська співачка з Монтреалю, Квебек, Анна Чорнодольська виступила успішно на публічному рецитали Канадійської Радіо-мережі СБС в днях 5 й 7 квітня ц. р. в Концертовому Голі Академії Св. Марії в Вінніпезі. В програму її виступу входили пісні — композиції Мендельсона, Гайдна, Шуберта, Молера, Берга, Дебюссі, Пепена, Пуччіні й інших. Українські слухачі тепло вітали землячку з Монтреалю в столиці Канади.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 30-го КВІТНЯ 1972 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі. На порядку: звіти Управи і Контр. Комісії та вибір нової на 1972 р. Проситься чл. обов'язково прибути. — Управа.

ТАРЗАН, Ч. 6738. Тарзан прокинувся — пізнає Наомі



Медсестра Наомі — чи мені сниться?

Медсестра Наомі — дуже гарна жінка, пане! Вона акуратно підходить — для Тарзана!

У моїй батьківщині, країні Буля, ми маємо стару мудру приповідку: „Одна добра жінка краща за тисячу ліків для хворого чоловіка!"